

26

En Kjærlighedsvise.

En Løverdags Aften jeg tog mig en Tur, Thi Fodderne vilde spadserere; I Haanden jeg tog mig en veldannet Lur, Som jeg havde lært at traktere. Ved Lysestads Gaard i en Birkelund, Der havde jeg lyst at pauseere en Stund, En Kompliment vilde jeg vise, For min den elskværdige Lise.

2. Jeg toned i Luren, men Tanken gik rundt Og Hjertet det slog udi Brykket; Jeg sølte Forandring i hvert et Sekund; Snart sorgfuld og snart var jeg trøstet; Jeg søgtes, men havde et smilende Haab, Jeg suktes til Gud, efter nøttige Raad; Hvad Udvei jeg kunde finde, For elskede Lise at vinde.

3. Jeg sturede paa Gaarden og vilde gaa frem, Men hastig saa foer jeg tilbage, Jeg alt for vel vidste, jeg var ei af dem, Som kunde af Rigdomme prale. Jeg vred mine Hænder og brast saa i Graad; Jeg syntes her var ikke Redning, ei Raad. Jeg anede Da ingen Glæde, Men hastig saa var den tilstede.

4. God Aften, min Hans! er du ude saa sent Og ene i Lunden du vandrer, Du dreier de Toner i Luren saa pent, Saa hele min Sjæl blev forandret; Jeg fattede Mod og gik til dig i Løn, Min Kjære, min Hans! hør min ydmyge Bøn; Du ingen Bøggjæring maa gjøre, Som kan os paa Afveie føre.

5. Hun tog mig ved Haanden og sagde: min Ven! Jeg ved, at dit Hjerter det bløder; Jeg her udi Stithed fortæller igen, At ogsaa mit Hjerter det gløder; Min Kjære! bliv Guds-frygt og Dyderne tro! Saa vil vores Hjerter nok engang saa No, Og Glæder og Sorgerne dele. O Gud! med din Hjælp vær tilstede.

6. Du kjender min Fader, atvortlig og stræng; Paa Pligterne agter han nøie; Men altid saa heiligens roser han dem, Som Guds-frygt og Dyd har for Dem; Han har endogsaa lagt Mærke til dig. Du er ei foragtet, skont du ei er rig; Han ynder din moralske Vandel, Din Lid og velskæbte Hænder.

7. Saa lader os begge nu falde paa Knæ, Og bede med foldede Hænder, Til den, som i Løndom kan stue herked, Thi bedst vore Hjerter han kjender, At han vilde sende sin Hjælp og sin Trekt I disse saa bløde, men frygtsomme Bryst, At vi maa saa leve i sammen, O skjænk os Bønherede, Amen!

8. Hun trykte min Vaant og løb hallig afsted, Jeg maalte hvert Skridt med mit Die.   begge da sukede, vi hulkede og græd, Med Tankerne vendt til det Høie. Jeg stod som forstenet,

men sidst maatte gaa, Hvert eneste Skridt jeg da tænkte paa Min Lises Formaning og Bønner. O lyd dem, I Døttre og Sønner!

9. En kort Tid derefter da Vejlere fem Sig meldte for yndige Lise, En Enkemand var vel den rigest' af dem, Skjønt Alle sig store mon vise. Paa hver en Anmodning gav Lise Afslag, Men Faderen talte til hende en Dag: Hvad er dine Tanker, min Kære! Som altid saa kontra vil være?

10. Nu ser du, min Tse har snehvide Haar, Af Mathed mit Legeme bæver; Din Moder saa kroget, hun neppe kan gaa, Snart Gudvore Sjæle kan kræve; Som eneste Arving, vor Alderdoms Tross, Raadfør dig med Gud og med os og dit Bryst; En Egtemand maa du dig fæste, Som sørger for dit og vort Bedste.

11. Af kjæreste Fader! dit Bud er min Lov, din Visje jeg kjærligen lyder; Men Du har Fornuft, i Erfaringen klog, Min billige Frihed jeg nder. Din Lærdom har været: at Gudsfrøgt og Dyb, Har altid til Folge en hjertelig Fryd; men ingen af dem her har vagted, Paa Dyderne stort hve agtet.

12. Den Første her var, er saa stolt og saa stram, Som han var af fyrstelig Stamme; De Mindre, som er i et Selvskab med ham, Dem gjør han saa gjerne tilflamme. Kan Slige Betsignelse vente af Gud, Som selve sig gjør til en hæslig Afgud, Og trodser mod Frelserens Lære? Dens Kone jeg aldrig vil være.

13. Den Anden han har et fortærende Sind, Saa hastigt som Krudt udi Ilden; Paa al Uretfærdighed lægger han Bind, Mod alle som bor ham ved Siden; Han trodser mod Guds og mod Menneskens Lov. Af Skræk tør ei Nogen ham gjøre imod, Og Alle hans Laster angibe; Hans Kone jeg aldrig vil blive.

14. Den Tredie har udi Brændevin og Kort Dg Selvskab sin eneste Glæde, Der bander han næsten hvert eneste Ord, I Slagsmaal han søger sin Gæ; Og den, som har Attraa til Selvskab og Rus, Han er alt for hviden til Trøst for sit Hus, Han lønnes med Tab og Vanære; Hans Kone jeg ikke vil være.

15. Den Fjerde han praler som han var en Lærd, Men alt i Atheisternes Lære; Dg Piger og Koner han har lige kjær, Naar de ham hengivne vil være; Hans Levnet som Læren har Utåling tilladt, Naar blot han kan undgaa den verdslige Straf. Det Hus, som hans Aand skal regjere, Der Kone jeg aldrig vil være.

16. At tage en Enkemand blot for hans Gaard, Vist man en Nø det fortænder; Især naar en grinende Mammon han faar, der kikker i Kopper og Gylder. Mod forrige Kone var denne en Knark, Hun tide maatte taale af hannem et Spark: Jeg hørte hun selv sig beklage; Dg aldrig jeg hannem vil tage.

17. Der findes vel Ingen for Udbyder fri, Vi Mennesker lynder saa gjerne; Men feite og stude Fornarsel' deri Dg sig fra Gudsfrøgtighed sjerne: Det er da at bringe sin Sjæl si Uro Dg farligt for dem, som med disse skal bo, Thi Synden som Feberen smitter, Dg jeg tør ei tro mig for sikker.

18. Men kjæreste Fader! jeg haver en Ven, Et hvilken mit Hjerte sig vender; Han har ingen Rigdom, men seil i hvert Lem Dg Kraft udi Arme og Hænder. Du selv haver yndet hans gode Forstand, Hvis Du det tillader, han bliver min Mand; Jeg nødes vel Navnet fortælle: Det er den bekjendte Hans Kjelle.

19. Af Datter, du skænker mit Hjerte en Fryd, Som Munden ei mægter forklare; Jeg hører du tænker paa Gudsfrøgt og Dyb, Dg vil Dig for Synden bevare; Der ved du beholder Samvittighedsfred Dg glad du fra Verden da tager Afsked, Naar Døden dit Liv vil afhente; Et bedre du haver ivente.

20. Din Hans er vel fattig, og har ingen Arb Af Guds eller verdslige Midler, Men han haver troligen røgtet sit Lærd Dg Moderens Skjæbne formildet; Endvidere har han erhvervet et Navn, Som hverken gjør ham eller Hans nogen Skam; Han næsten er yndet af Alle. I Morgen du lader ham kalde.

21. Saa fik jeg et Bud fra min Lise saa kjær, Jeg skulde til Lysestad komme; I Hjertet da blev jeg saa let som en Fjær, Det sovmmed i Kjærligheds Drømme; Jeg færdig og var udi selvsamme Stund, Dg da jeg kom ind i den Bickelund, Hvor Lise og jeg havde bedet, Et Takkesul gav jeg paa Stedet.

22. Dg da jeg kom udi Lysestads Gaard, Jeg mødte min Lise i Gangen; Jeg følede Liv i hvert eneste Haar, Jeg atter af Amor var fangen. Men Lise hun mærkede ogsaa min Til, Thi yndigt hun ofrede mig sine Smit. Med Munden hun endelig flammer: Gaa ind udi Faderens Kammer!

23. Jeg gik gennem Døren, undselig jeg var, Men endelig hiisf: god Morgen! Dg Manden mig svarede mildt som en Fæ'r Dg bad mig at sidde paa Stolen; Saa gik han til Skabet og skænkte en Dram Dg bad mig at komme og klinker med ham; Han mærkede nok at jeg ryster, og gav mig Forsfriskning i Brystet.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10

24. Nu Manden sig satte, alvorlige Blik Forkyndte at Danserne løbe. Nu Moderen kom, og min Hilsen hun fik, I Kinderne atter det gløde; Hun satte sig ned ved sin værdige Mand Og bødte kjærligt sit Hoved til ham, Og efter en Pause lød den Tone: Kald Lise, du ventlige Kone!

25. Nu Hjalp hverken Dram eller ventlige Ord, Jeg atter begyndte at skjælve; Og Lise kom trinende efter sin Moer, Men Stolen med mig vilde hvælte, Jeg stod op og lænede mig til et Bord; Og Manden begyndte med værdig Ord Og holdt en Formanelses-Tale, Saa Taarerne løb af os Alle.

26. Til mig sagde Manden, nu flytter du strax Til os og din elskede Lise, Til Bryllup skal laves i høieste Hast, Hverandre vor Hjælp vi vil vise. Vort Bryllup begyndtes og endtes igjen; Og jeg var saa glad i min elskede Ven Og i de værdige Gamle; Min Tjenest' de aldrig skal savne.

27. En Høstfasten silde da Lusten var sund Og Maanen og Stjernerne tindre. Min Kone hun sagde med sødeste Mund: Jeg føler en Træng i mit Indre, Kom følg mig saa vil vi spadserer en Stund, Med raske Skridt gik hun til den Birkelund, Her bad vi til Gud af vort Hjerte, Nu har vi hvad vi begjærte.

28. Og derfor mit Indre er fuldt udaf Tak, Med Dig jeg nu dem vil udtænne; Og forend hun dette Ord havde udsagt, Omfavned hun mig den Dmme; Tak være dig Fader! som gav mig min Mand Og gav mig hjertelig Glæde i ham! Dig evige Fader ske Være! Dig lydige jeg altid vil være!

29. Af dette blev jeg saa inderligt rørt, At begge vi græd ndaf Glæde, Da vor Taksigelse nu var udført, Vi begge paa Hjemveien træde. Og fandt saa de Gamle i sin Aftenbøn; De modtog os kjærligt som Datter og Søn. Hvad Gud skulde dette opvæte? Saameget ei Verden kan eie.

30. Nu har jeg min Lise og nødtærktigt Brød, Samt stille og huslige Glæder; Gud skænke mig dette alt, indtil min Dod, Af Verden ei mer jeg begjærer: Jeg er nu fornøiet og glad i min Stand, Gud glæde enhver baade Kvinde og Mand! Jeg bytter ei med Millioner, Ei heller med Scepter og Kroner.